

Comoara sanctuarului

10 iulie 2005

Gili Cârstea

Există un concept central al doctrinei sanctuarului pe care sora White îl exprimă sublim, dincolo de limitele umane, și care, în opinia mea, ar trebui să fie cel mai discutat, analizat, comentat sau publicat subiect. Cu toate acestea, nu i se dă absolut nici o atenție. Nu l-am auzit niciodată comentat în vreo predică, în cele peste patru decenii de când ascult eu predici. Nu l-am văzut folosit în nici un articol din publicațiile bisericii, oficiale sau neoficiale. Nu l-am găsit folosit în miile de cărți publicate de tipografiile bisericii, cu excepția uneia singure, a lui Donald K. Short, unde a fost redat fără alte comentarii.

Paragraful se găsește în capitolul În templul Său, din Hristos, lumina lumii, și sună astfel:

“Prin curățirea templului, Hristos și-a anunțat lucrarea mesianică și și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el, avea ca scop să fie o parabolă pentru Israel și pentru lumea întreagă. Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și mânjită de rele, inima omului nu a mai descoperit slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, și prin harul salvator inima devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles ce însemnătate avea clădirea aceea la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului Sfânt. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor profane. Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul” (DA 161).

Pentru mine, această comoară din inima sanctuarului ceresc este cea mai puternică dovadă a inspirației sorei White. Nici un om nu putea concepe sau exprima fundamentul

guvernării divine, temeliile misterioase ale creației, legătura vitală dintre creaturi și Creator, și consecințele ruperii acestei legături.

În acest paragraf este concentrată toată doctrina sanctuarului, aleasa și prețioasa noastră temelie a neprihănirii, care a făcut din noi un popor al vremii sfârșitului și ne-a propulsat pe scena internațională cu o solie finală pentru marea controversă. Aici se stabilesc elementele vitale ale unui adevăr complet, revelator și capabil să pună în lumină multe aspecte ale ispășirii încă acoperite în beznă, iar el este susținut de Scriptură magistral, cu cele mai puternice exprimări ale acesteia.

De ce zace această comoară în magazia de vechituri a poporului nostru? Cum de nu s-a găsit nimeni în acest popor să o scuture de praf și să o așeze pe pedestalul teologiei adventiste? De ce nu devine ea piatra din capul unghiului în construcția sanctuarului ceresc? Nu vi se pare uimitor că zidarii teologiei noastre au lepădat-o, negăsindu-i nici un loc în construcția pe care au îngrădit-o și au numit-o “credința adventistă”?

Conceptul prezentat aici stabilește elemente vitale în ecuația mântuirii, în știința răscumpărării, fără de care credința noastră rămâne într-o umbră aproape mistică, iar acțiunile lui Dumnezeu sunt privite ca o reacție arbitrară, uneori inexplicabilă, capricioasă, greu de așezat în cadrul adevărului prezent. Iată câteva din aceste elemente:

1. Se definește natura creației – fiecare ființă este un templu al lui Dumnezeu, conectată la marele sistem de operare prin persoana divină a Duhului Sfânt.

2. Se explică în ce a constat păcatul îngerilor – nemulțumirea inoculată de Lucifer i-a făcut să se desprindă de izvorul vieții, au refuzat să mai fie un templu al Creatorului, au refuzat părtașia cu natura divină.

3. Se oferă o explicație rațională pentru catastrofa din Eden – acolo nu a fost vorba despre o simplă neascultare, prin poftirea unui fruct interzis. Adam și Eva nu erau copii și nu aveau minte de copil. Lor li s-a explicat rebeliunea din cer fără metafore sau simboluri. Știau că sunt temple ale Creatorului și că au libertatea să aleagă rebeliunea sau să stea de partea lui Dumnezeu. Au ales, ca și a treia parte din îngeri, să experimenteze viața fără locuirea Creatorului în ei, lucru care i s-a părut Evei o aventură formidabilă pe drumul spre dumnezeire.

4. Poate cel mai important element – pe planeta noastră, de la căderea lui Adam, scopul lui Dumnezeu de a locui în oameni a fost refăcut în persoana lui Isus din Nazaret. Această afirmație deschide un domeniu larg de cercetare asupra naturii lui Hristos. Dacă El a devenit prima persoană umană în care se realizează scopul lui Dumnezeu cu omenirea, înseamnă că El este un membru al familiei noastre care devine pentru prima oară după păcat un templu al lui Dumnezeu. Chiar prima Lui declarație în fața savanților lui Israel a fost la acest subiect: “Stricați acest templu... Dar El le vorbea despre templul trupului Său.”

5. Se stabilește idealul înalt al lui Dumnezeu pentru omenire – templul din Ierusalim era o pildă pentru sfinți și păcătoși despre planul de vindecare al omenirii infectate. Puterea creatoare a lui Dumnezeu dă naștere unei noi familii - ființe părtașe de natură divină - al

cărei cap este Hristos, începătorul și desăvârșitorul credinței noastre. El stă în fața cerului și pământului ca dovadă a acestei puteri creatoare, un exemplu pentru frații Săi despre calea nouă și vie a conectării la izvorul vieții. Acesta este idealul înalt pus în fața fiecărui suflet – părtășia cu natura divină, scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Acest concept absolut divin conține cea mai puternică concentrație de perle din uriașa lucrare a Spiritului Profeției. Și totuși, el este neglijat, părăsit, sufocat de gunoiul erorilor concepute în secolele de beznă papală ale evului mediu. Teologia modernă abundă de aspecte ale ispășirii, de la sublim la grotesc, dar care nu au reușit să producă un popor care păzește poruncile și are credința lui Isus.

Comoara sanctuarului din acest citat, descoperită și apreciată, va rodi și va duce planul de mântuire la o coacere completă, onorând pe Dumnezeu și eliberându-L de povara unui popor sfâșiat între nelegiuire și pocăință la infinit.

Înțelegem noi “însemnătatea clădirii” la care poporul nostru privește cu atâta mândrie?